

ਜਾਣ ਖੜਾਣ

ਜ਼ਬੂਰ 5:3

‘ਹੇ ਯਹੋਵਾਹ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਮੇਰੀ ਦੁਹਾਈ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ’ (ਜ਼ਬੂਰ 5:3)।

1978 ਵਿਚ ਇਕ ਕੈਸਟ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਸੇਵਕਾਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ। ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਰੂਹਾਨੀ ਆਦਮੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਤੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੱਠ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਘੰਟਾ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਚਿਤ! ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਰੋਜ਼ ਜੀਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੈ ਇਹ ਅਸਾਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਨਿਆਂ ਕੋਲ ਰੋਜ਼ ‘ਪਹਿਲਾ ਘੰਟਾ’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਘੰਟਾ ਤਾਂ ‘ਕੌਫ਼ੀ ਦੇ ਕੱਪ ਦੀਆਂ ਚੁਸਕੀਆਂ ਨਾਲ ਡੱਲਾਸ ਮਾਰਨਿਂਗ ਨਿਊਜ਼’ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨੀ ਕਿੰਨੀ ਵਧੀਆ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਜੇ ਮੈਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਤਕ ਲਗਾਤਾਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੀਆ ਲਗਦਾ। ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਮਹਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਬੁੱਧੁ, ਸਿੱਖਿਆ, ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਮਹਾਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਜ਼ ਜੀ ਕੇ।

ਸਾਦਗੀ

ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨੀ ਬੇਹੱਦ ਅਸਾਨ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ‘ਕੰਮ’ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਆਪ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕੈਸਟਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਮਾਂ ਪਿਛਿ ਬਣਨ ਦਾ ਢੰਗ ਸਿੱਖਣ; ਚਿੰਤਾ, ਡਜ਼ੁਲਖਰਚੀ, ਵਿਹਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਿ ਹੋਣ ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਜਿਹੇ ਢੰਗ ਲਈ ਫਾਰਮੂਲੇ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ? ਬਾਈਬਲ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਰੱਕੀਆਂ ਵੱਲ ਨਹੀਂ। ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਵੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਰੋਜ਼ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਤੇ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਕ ਚੰਗਾ ਪਤੀ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕ ਚੰਗਾ ਸੇਵਕ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਜੀਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹਤਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਰਗੇ ਬਣੀ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਬੰਦਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ। ਰੂਹਾਨੀ ਕੰਮ ਰੂਹਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਸਿੱਧ ਜਾਂ ਕਾਮਿਲ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਕ ਵਾਰ ਇਕ ਦਿਨ ਵਿਚ ਮੈਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2: 10)। ਕਿੰਨਾ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇਹ! ਜੇ ਮੈਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣਿਆ ਰੱਹਿਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਆ ਜਾਏ ਕੋਈ ਫੁਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੀਆਂ ਸਭ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦਾ ਇਹੀ ਹੱਲ ਹੈ।

ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ 'ਕਲਸੀਆ ਵਿਚ ਵਿਚਰਨਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ' ਹਨ। ਐਤਵਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਖੁਦਾ ਕਿਥੋਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਜਿਥੋਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਹੀ ਧਰਤੀ ਉਤਲੀ ਇਸ ਜਿੰਦਗੀ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇਕ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਦੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੋ-

ਮੈਂ ਅੱਜ ਹੀ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ-

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅੱਜ ਹੀ ਹੈ।

ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਦੋ ਹੀ ਕਦਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (ਜੋ ਹਰ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਉੱਤਮਤਾ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ)। ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ, ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁਣੇ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੂਸਰਾ, ਰੁਕੋ ਨਹੀਂ! ਮਸੀਹੀਅਤ ਚੱਲਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਤੇ ਮਿਲੀ ਇਸ ਇੱਕੋ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਤੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰ ਪਲ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿੰਦਗੀ ਕਿੰਨੀ ਭੈਭੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਭੇਦ ਦੂਆ ਨਾਲ ਭਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਇਕ ਪੈਮਾਨਾ ਹੈ।

ਧਰਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ

ਹੋਮਿਲੈਟਿਕਸ ਜਾਂ ਧਰਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੰਦੇਸ਼ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ਹੈ, 'ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਰੋਜ਼ ਚੱਲਣਾ' ਨਾਮਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।

1. 'ਖੁਦਾ/' ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿਚ 'ਵੱਡਾ ਸ਼ਬਦ' ਕੀ ਹੈ? ਖੁਦਾ! ਬੇਅੰਤ, ਅਟੱਲ, ਅਨਾਦੀ, ਪਵਿੱਤਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ! ਸਾਡਾ ਸਮਾਜ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ, ਰਚਣਹਾਰੇ, ਪਵਿੱਤਰ, ਅਤਿ ਉੱਤਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੀ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਖੁਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਖੁਦਾ ਦੇ 'ਖੁਦਾ ਹੋਣ' ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਖੁਦਾ ਨਿਰਪੱਖ, ਇੱਕੋ, ਧਰਮੀ, ਸਹੀ, ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਲਈ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ 'ਪਵਿੱਤਰ ਭੁੱਖ' ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਉੱਤੇ ਬਣਾਇਆ (ਉਤਪਤ 1:26, 27)। ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਨਵਾਂ ਖੁਦਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, 'ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਖੁਦਾ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ।' ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੰਦ ਦਾ ਖੁਦਾ ਬਣਾਏ? ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮਾਜ ਨੂੰ 'ਰਚਣਹਾਰੇ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਰਚਨਾ' ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਤੇ ਪੌਲਸ ਨੇ ਝਿੜਕਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 1: 16-32)। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਘਾਤਕ ਗੱਲ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ! ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਹੁਕਮ ਭਾਵ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 'ਮੇਰੇ ਸਨਮੁਖ ਤੇਰੇ ਲਈ ਦੂਜੇ ਦੇਵਤੇ ਨਾ ਹੋਣ' (ਕੁਰ 20:3)।

ਅੱਜ ਸਮਾਜ ਦਾ ਆਪੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਕਾਰਣ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਧੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਦਿਨ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇਕ ਦਾਨ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਸਾਡੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਛੋਟਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਸਮਾਜ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਖੋਜ ਹਰ ਗਲਤ ਥਾਂ ਤੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਖੁਦਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੋ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੁਣੋ, ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ, ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਜਿੰਦਗੀ ਕੱਟੋ। ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਧ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈ ਦੇ ਹਾਂ। ਚੱਲੋ

ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਭਾਲਣ ਸਾਂ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੀ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਵਧਦੇ ਹਾਂ:

‘ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।’
‘ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।’
‘ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।’

2. ‘‘ਚੱਲਣਾ।’’ ਮਸੀਹੀਅਤ ਚੱਲਣ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ, ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਉਸ ਚਾਲ ਚੱਲਦੇ ਨਹੀਂ। ਮਸੀਹੀਅਤ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਧੇਰੇ ਲੋਕ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਹੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 17 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਮਾਰਸ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਲੋਕ ‘ਨਵੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨ ਅਥਵਾ ਸੁਣਾਉਣਾ’ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ (ਆਇਤ 21)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ਬੁਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦਿੱਤਾ ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌਲਸ ਰਸੂਲ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ। ਰੂਹਾਨੀ ਹੋਣ ਲਈ ਭਾਵਕ ਹੋਣ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਜਜ਼ਬਾਤ ਨੂੰ ਕਿਨੀ ਘੱਟ ਅਹਿਮੀਅਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ? ਖੁਦਾ ਰੋਜ਼ ਮਰੋ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਅਨੌਖਾ ਖੁਦਾ ਹੈ! ਕਿੰਨੀ ਵਧੀਆ ਜਿੰਦਗੀ ਹੈ ਇਹ!

ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਪਾਇਲਟ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਹਾਈ-ਟੈਕ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਹੁਣ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਪਾ ਕੇ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ ਬਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਉਡਾਉਣਾ ਸਿੱਖੇ ਬਗੂਰਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਹੀ ਕੋਈ ਪਾਇਲਟ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ! ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਖੇਤਰ ਵਿਚ, ਹਰ ਗੱਲ ਅਭਿਆਸ, ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਆ ਕੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਦੁਆ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਚੱਲਣਾ ਚੱਲ ਕੇ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ‘ਫੌਰੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ’ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਾਹਲਾ ਹੀ ਧਰਮੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਚੱਲਣਾ ਤਾਂ ਮੈਰਾਖਨ ਹੈ ਤੇਜ਼ ਦੌੜ ਨਹੀਂ। ਇਹ ‘ਪਾਰਕ ਵਿਚ ਟਹਿਲਣਾ’ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੌਜ ਮਸਤੀ, ਮੌਜ ਮਸਤੀ ਅਤੇ ਮੌਜ ਮਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਥਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ, ਨਾ ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਵਚਨ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਚਾਰਕ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਆਪੇ ਹੀ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ।

3. ‘ਰੋਜ਼।’ ਜਿੰਦਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰੋਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹੁ, ਅੱਜ ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹੁ ਵਰਗੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਮਨੁੱਖੀ ਕੈਲੰਡਰ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਲ੍ਹੁ ਕਦੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਲ੍ਹੁ, ਕੀ ਪਤਾ ਕਦੀ ਵੀ ਨਾ ਆਏ। ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਜੋ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਜ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਬੀਤੇ ਹੋਏ ਕੱਲ੍ਹੁ ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੱਲ੍ਹੁ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਅੱਜ ਸੱਦਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕੱਲ੍ਹੁ ਜੋ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਅੱਜ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੱਲ੍ਹੁ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦੀ ਅੱਜ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਾਢੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਰੋਜ਼ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ (ਲੂਕਾ 9:23)। ਪੌਲਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੋਜ਼ ਮਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰੀਰਿਥੀਆਂ 15:31)। ਮੁੱਦਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਰੋਜ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ: ‘‘ਅਤੇ ਓਹ ਰੋਜ਼ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਅਤੇ ਘਰੀਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਰ ਇਹ ਖੁਸ਼ਬੁਰੀ

ਮੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਨਾ ਹਟੇ ਕਿ ਯਿਸੂ ਹੀ ਮਸੀਹ ਹੈ!'' (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 5:42)। ਰੋਜ਼! ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ, ਸੌਂਦੇ, ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਜਿੱਦਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ! ਪਰ ਰੋਜ਼ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਚੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਸਭ ਤੋਂ ਆੱਖਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਈਸਟਰ ਤੇ ਸੋਹਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣੇ ਅਸਾਨ ਕੰਮ ਹੈ; ਵੱਡੇ ਦਿਨਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਭ ‘‘ਕੁਝ ਵੱਡਾ’’ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਦ ਕਿ ਖੁਦਾ ਸਾਥੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲੀਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ “ਧਰਮ ਦੇ ਦੌਰੇ” ਪੈਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹੀਅਤ ਚੱਲਣ ਦਾ ਨਾਂਅ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਰੋਲਰ ਕੋਸਟਰ!

“Carpe diem” ... “ਦਿਨ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈ ਲਓ!” “ਇਹ ਦਿਨ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਬਣਾਇਆ, ਉਸ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਬਾਗ ਬਾਗ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਹੋਈਏ!” (ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰ 118:24)। ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ। ਇਸਦਾ ਅਨੰਦ ਲਓ। ਹਰ ਦਿਨ ਜੋ ਠੀਕ ਅਤੇ ਲੋੜੀਦਾ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਭਾਵ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਚੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਛਾਇਦਾ ਲਓ। ਪਤੀ/ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਚਾਨਕ ਤੋਹਫਾ ਹਰ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਮਕਸਦ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ‘‘ਮਸੀਹ’’ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਰੋਜ਼ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ!

ਆਪਣੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੇ ਲੇਬਲ ਤੇ ਇਕ ਚਿਤਾਵਨੀ ਲਿਖ ਲਓ, “ਆਪਣੇ ਵਿਹਲੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ਕਦੇ ਘਮੰਡ ਨਾ ਕਰੋ।” ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਤੇ ਆਦਮੀ ਹਲੀਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬੋਹਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ (ਫਿਲਿਪੀਆਂ 2:3)। ਘਮੰਡ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਨੂੰ ਇਹ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਹ ਸੰਤ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਚੱਲਣਾ ਸਾਡੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਵੱਡਿਆਈ ਲਈ ਹੈ। ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ; ਕੱਲ੍ਹ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। “ਐ ਖੁਦਾ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਮੁਤਾਬਿਕ ਕੰਮ ਕਰ।”

ਆਓ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲੋ।